

neer Hij tot Laodicea spreekt. Profetisch gezien leven wij heden immers in deze tijd. Uit 1 Kor. 5 : 11 blijkt, dat wanneer men de gemeenschap met iemand moet verbreken, men met zo iemand ook niet zal eten.

De Heer staat dus aan de deur om binnengelaten te worden en gemeenschap met de ziel te kunnen onderhouden. „Ik met hem en hij met Mij”. En wat daarbij vooral zo heerlijk is? Dit: dat de Heer zo graag een maaltijd aanricht voor kreupelen en blinden, voor armen en verminkten. Niemand sluit hij uit. Lukas 14 : 13. Dierbare Heiland!

Nieuwe vragen:

Vraag 4: Hoe staat het in Efeze 2 : 8 met het geloof? Hoe kan het geloof een gave Gods zijn? De onbekeerden zouden God kunnen verwijten, dat zij die gave niet hebben ontvangen. Het geloof komt toch voort uit de prediking (Rom. 10 : 17)?

Vraag 5: Waarom heeft Paulus Timotheus besneden (Hand. 16 : 4)? Hoe is dat in overeenstemming te brengen met Gal. 5 : 1—4?

JOHAN WESTERWEEL.

Zr. Westerweel schrijft ons:

„Gisteravond las ik de Gemeenschapsode. Een paar weken ben ik ziek geweest en nu zat ik weer een paar uurtjes op en daar zag ik tot mijn grote verwondering de naam van mijn zoon: Johan Westerweel. U begrijpt, dat ik het artikel met belangstelling ging lezen.

Ja, Johan heeft veel doorgemaakt, denk ik.

Mijn bede was altijd: „Heer, breng hem aan Uw voeten”, en ik vertrouw, dat we hem straks zullen weerzien, Gods genade is groot!

Zijn vrouw, die zo dicht bij hem gevangen gezeten heeft, mocht hem, ook in de laatste uren voor zijn dood, niet bezoeken. Hoe wreed is toch de mens!”

Zij zond mij het volgende gedicht van Johan:

AVOND IN DE CEL.

Het is het uur van zinnen
nu, nu de avond daalt,
Wanneer het licht van binnen
ons wezen overstraalt.

Een cel: vier witte muren,
de deur wel stevig dicht,
In deze late uren
schijnt een gematigd licht.

Ik vouw mijn hete handen,
ik sluit mijn ogen dicht,
ik voel de pijn zo branden,
ik zoek het eeuwig Licht.

Mijn ziel tracht naar de reden
van haar verlatenheid,
Ik hunker naar de vrede
in deze eenzaamheid.

Het zonlicht gaat nu dalen,
het is het laatste uur.
Ik zie de zwakke stralen
tegen de blinde muur.

De muur, dat is de orde
rondom ons eenzaam oord,
En van de wet der horde
het allerlaatste woord.

Het is het uur van zinnen
nu de avond is gedaald,
En nu het licht van binnen
mijn wezen overstraalt.

Het wonder in mijn ogen
zoek ik de hemel af,
Of ergens uit den Hoge
het Leven antwoord gaf.

Vanuit de top der berken
klinkt plots een fijn gerucht,
En plechtig op hun vlerken
gaan reigers door de lucht.

Een merel zingt zijn streven
de late wereld in,
Ik voel het felle leven,
dat ik zo zeer bemin.

Ik zie weer al de vrinden,
die mij terzijde staan,
Met hen, ben 'k langs
[verblinden
de rechte weg gegaan.

Ik zie de ogen lichten
der liefste Kameraad,
Niets kan ons onheil stichten,
ons hart slaat ene maat.

Al ga ik op of onder,
het blijft mij nu gelijk,
Ik voel het heilig wonder,
ik weet het Leven rijk.

Het is het uur van zinnen,
nu is de nacht gedaald,
Nu wordt door 't Licht van
[binnen
mijn wezen overstraald.
Juli '44.

EEN LIED DAT „GEZIEN” WORDT.

(Psalm 40 : 3 en 4).

Ik hoorde een lied vol van juichende klanken,
'k Zag ook dat lied vol van liefde en genot.
En sinds ik dat hoorde kan ik nooit genoeg danken:
„Mijn Heiland, Gij hebt mij verzoend met mijn God”.

En hemel en aarde zij juichen tezamen,
Hoor!..... 't klinkt als een jubeltoon na in ons hart:
„Halleluja, wij loven U, Heiland, ja Amen,
En danken aanbeddend, in vreugde en smart.

Gij hebt aan het kruis onze zonden gedragen.
Daar vloede Uw bloed, gestort ook voor mij.”
Toen kwam in mijn hart het morgenlicht dagen,
Dit licht maakte mij zo gelukkig en blij!

Nu zie ik dat lied geschreven in 't leven
Van allen die loven, aanbidden Uw Naam.
Gij hebt ons een schat van liefde gegeven,
Die God en den zondaar verenigt tezaam.

Eertijds in de modder van zonde en ellende —
Nu de voet op de rotssteen onwankelbaar vast.
Eertijds donk're nacht, toen het hart U niet kende —
Nu eeuwigheidslicht, verlost van die last.

Gij voert door de diepten van lijden en smarte
Den zondaar naar 't land van de vrede en rust.
Daar droogt Gij de tranen aan 't Vaderlijk harte,
Daar geen zonde geen smart meer, aan Hemelse kust.

Daar vloeien de klanken en weven zich samen,
Van eng'len en zaal'gen in 't Hemelse koor.
Daar smelten de juub'lende klanken tezamen
En klinken voor eeuwig de hemelen door.